

— Разумната игра калява тѣлото и духа!

ГАТАНКИ

Щомъ сж сити, огласяватъ пжтищата, миръ не даватъ на тревитѣ.

Скачатъ, пѣятъ изъ полето и щастливо си живѣятъ всѣко лѣто. Ала зима щомъ настане, кой ли злата участь има — да ги храни.

Радой Кировъ

*

Не е стопень снѣгътъ, а ето земята то напуца, кждето като зрънчице е спало. Подава то главица засмѣно, сега изгрѣе слънце, утре хали ще скършатъ малкото стебло. — Дали мащеха пропжди — и прати на тегло?

Санда Йовчева

Четете в „Барабанче“!

Най-после кукурузътъ бѣше прибранъ отъ нивитѣ. Последнитѣ пълни съ едри зелени кулени коли изскърцахъ по тѣснитѣ селски улички и се прибраха въ широкитѣ дворове, дето скоро бѣха разтоварени. Подъ всички сайванти се виждаха цѣли градини отъ зелени кулени.

У Ильови сжщо имаше такава грамада. И дори по-голѣма, защото тѣхнитѣ ниви бѣха плодородни, на хубави мѣста.

Мила, Ильовата сестра, разгласи изъ цѣлото село, че тази вечеръ у тѣхъ ще има бѣлѣнка — да дойдатъ моми и ергени. Ще турятъ цѣл котелъ съ най-хубави царевичи да ври надъ огнището. Разбира се, момитѣ и ергенитѣ обещаха да дойдатъ всички.

*

По пладне Ванката се прехвърли презъ зида у Ильовия дворъ. Свирина съ два прѣста и Ильо веднага изскочи.

— Тъкмо ми трѣбваше!

— Тая вечеръ у васъ ще има бѣлѣнка, а? — и Ванката многозначително намигна.

— Та и азъ това мислѣхъ! — отвърна Ильо. — Какво да направимъ! — Ще измислимъ нѣщо, та каквото ще да става! — и Ванката ритна съ все сила единъ камъкъ.

— Да идемъ задъ хамбара, та да не ни види нѣкой! — предложи Ильо. — Тамъ ще намислимъ по-лесно.

И двамата другари се скриха задъ хамбара! . . .

ПѢСЕНЬ

Моя пѣсень, ти звѣни,
лѣй се като ручей
и лудувай и шуми
топло, пълнозвучно.
Ти кажи на всѣки братъ,
пълна съ вѣкъ и младостъ
че въвъ тоя тѣженъ свѣтъ
ще нахлуе радостъ.
Ще премине есенята
срѣдъ листа златисти.
Зима ще лежи въ степята,
бѣла и сребриста.
Въ ранно утро ще повѣй,
вѣтъръ бѣломорецъ;
птичка бисерно ще пѣй,
ще лети въ простора.
Пакъ ще дойде пролѣтътъ
срѣдъ цвѣта и пѣсень;
съ теменужени крила
до-ще вѣтъръ веселъ.
И съ разтупкани сърдца,
волни и честити,
ще играятъ пакъ децата
съ пламъкъ въвъ очитѣ.
Лѣй се, стихъ неукротимъ,
лѣй се, моя пѣсень —
людетѣ да веселимъ
въ тоя свѣтъ чудесень.

Страхилъ Рилецъ

ЕСЕНЬ

Надъ балкани и долини
жерави безброй летятъ,
листи алени — рубини
съ вѣтъра студенъ трептятъ.
А небето тъмно-сиво
виши тъмнитѣ крила,
сякашъ иска то да скрие
тѣзи ниви и поля.
Всѣки день въвъ ширинето
дребенъ дѣждъ рѣми, рѣми,
като пѣргава домакия, бѣше послала
подъ сайванта около грамадата кулени шарени черги — да седнатъ помагачитѣ.

Янко Д. Урумовъ

Бѣлѣнка

Разказъ отъ Кирилъ Ст. Русевъ

*

Щомъ се стъмни, у Ильови заприиждаха моми и ергени. Весело подвиквахъ, закачаха се, смѣха се. Мила, като пѣргава домакия, бѣше послала подъ сайванта около грамадата кулени шарени черги — да седнатъ помагачитѣ.

— Е, варятъ ли се царевичитѣ? — обади се нетърпеливъ момъкъ.

— Варятъ се, варятъ се! Ти гледай повече да работишъ, па по-малко мисли за ядене! — отвърна му закачливо една мома.

— Уха-а! Коя взела да ме учи на умъ! — и момъкътъ хвърли единъ дребенъ куленъ по момата.

— Брей, мирно стой, че дяволътъ те взима!

— Дяволъ! Нѣма дяволъ!

— Има, има! — обадиха се нѣколко моми. — И ако много знаешъ да говоришъ, току вижъ, че скочилъ нѣкой върху тебе! . . .

— Ще скочи, ама кривакътъ ми е якъ! — и момъкътъ развъртѣ около себе си дебела тояга.

— Я не говорете за дявола, че нали знаете: дяволътъ работа си нѣма! — и една дребничка мома страховито се заоглежда наоколо.

— Ха-ха-ха! — изсмѣха се нѣколко момци.

Въ тоя мигъ голѣмата грамада ку-

НАУКА И ТЕХНИКА

Легенди за въздухоплаването

Въ най-древно време още човѣкътъ не е пропусналъ да се възхити на волния бѣгъ на птичкитѣ въ въздуха. Сжществуватъ различни предания за направени въздушни летения и отъ хора.

Една легенда казва, че Белерофонъ е излитналъ на височина до върховетѣ на Олимпъ.

Архипъ Теренски — съ помощта на механическия приспособления плувалъ въ въздуха.

По съобщение на французкия мисионеръ Басу, въ Пекингъ при възкачването на китайския императоръ Фо-Киень — 1306 г. въ въздуха летѣлъ нѣкакъвъ уредъ по подобие на балона.

Батиста Данти въ Перужъ, Монахъ Оливеръ Мальмесбури и португалеца Щеманъ строили летателни машини.

Следъ съчинението на Галвани — Петъръ Лянъ въ 1686 г. построилъ въздушенъ уредъ, съ който се изкачилъ на известна височина.

Смѣта се, че той е далъ насока на техниката при усъвършенствуването и построяване на следващитѣ въздушни уреди.

Истински строители на летателна машина се смѣтатъ братята Монголфиери. Тѣ излетѣли на 5. 6. 1783 г. съ помощта на балонъ напълненъ съ топълъ въздухъ.

60-години свободна България отъ Н. П. Камчийски

е най-новата книга, въ която малтъкъ и голѣмъ ще намѣрятъ ценно историческо четиво.

За нашитѣ читатели 40 лв. Доставка:

А. Д. „Периодиченъ печатъ“

ул. „15 Ноемврий“, 5 — София.

лени се размърда. Показаха се две черни ржце, грабнаха по единъ куленъ и го запратиха къмъ газенитѣ лампи. Шишетата издрънчаха и настана тъмнина. Момитѣ писнаха и скочиха да бѣгатъ. Момцитѣ се хванаха за тоягитѣ си и се заозъртахъ. Въ полумрака се виждаше, какъ купътъ кулени се размърда и отъ него изскочиха две малки черни като катранъ дяволи — рогати, опашати! Момитѣ запискаха още по-силно. Дори ергенитѣ се постреснаха, но скоро се съвзеха и се нахвърлиха върху дяволитѣ.

— Олеле-е-е! — зареваха чернитѣ рогати и опашати сжщества.

— Бре, та това били хора бе! — викнаха момцитѣ.

Донесоха въ това време друга лампа. Свѣтнаха.

Въ единъ жгълъ се бѣха свили Ильо и Ванката, цѣли изцапани съ сажди, които се бѣха размазали отъ сълзитѣ.

— А-а-а! Та вие сте били дяволитѣ, а! Чакай да ви дамъ да разберете! — и Ильовата майка грабна една пржчка. Но двамата черни дяволи разбраха, какво ги чака и си плюха на петитѣ, безъ да дочакатъ пржчката . . .

Бѣлѣнката продължи. Момитѣ се успокоиха, и се понесе весела моминска пѣсень. А Ильо и Ванката слушаха отъ леглата си и въздишаха ли, въздишаха . . .

Кирилъ Ст. Русевъ